

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt tirsdag den 23. juli 2013

Sag 105/2013

Anklagemyndigheden

mod

K

(advokat Bjørn Elmquist, beskikket)

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Vibeke Rønne og Henrik Waaben.

Påstande

Anklagemyndigheden har anmodet om, at varetægtsfængslingen af K opretholdes, indtil Højesteret har truffet afgørelse vedrørende spørgsmålet om udlevering af K til Rwanda, jf. udleveringslovens § 17, stk. 3, jf. retsplejelovens § 769, stk. 3, jf. § 767, stk. 2, jf. § 762, stk. 1, nr. 1 og 3. Subsidiært har anklagemyndigheden anmodet om, at varetægtsfængslingen forlænges i yderligere 4 uger fra den 25. juli 2013.

K har protesteret imod opretholdelse af varetægtsfængslingen.

K har begæret spørgsmålet om varetægtsfængsling forhandlet mundtligt, og han har anmodet om at blive fremstillet for Højesteret under den mundtlige forhandling.

Supplerende sagsfremstilling

Varetægtsfængslingen af K er senest opretholdt ved Højesterets kendelse af 27. juni 2013, hvorved varetægtsfængslingen blev forlænget i 4 uger til den 25. juli 2013 i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, jf. § 767, stk. 1.

Kæresagen vedrørende lovligheden af Justitsministeriets beslutning af 29. juni 2012 om udlevering af K til strafforfølgning i Rwanda er berammet til mundtlig forhandling i Højesteret den 30. oktober 2013.

Anbringender

Anklagemyndigheden har vedrørende spørgsmålet om mundtlig forhandling og fremstilling af K navnlig anført, at den manglende henvisning til retsplejelovens § 764, stk. 2, og § 767, stk. 1, 5. og 6. pkt., i lovens § 769, stk. 3, indebærer, at

K ikke har krav på at blive fremstillet for Højesteret, og han har i øvrigt under sagens hidtidige behandling flere gange været fremstillet i forbindelse med forlængelse af varetægtsfængslingen med mulighed for at fremkomme med sine synspunkter. Det skriftlige materiale i sagen giver på fyldestgørende måde mulighed for at tage stilling til spørgsmålet om fortsat fængsling, og der foreligger ikke sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for undtagelsesvis at anordne mundtlig forhandling.

Anklagemyndigheden har til støtte for begæringen om fortsat varetægtsfængsling indtil Højesterets afgørelse i kæresagen navnlig anført, at retsplejelovens kapitel 70 om varetægtsfængsling, herunder § 767, stk. 2, finder anvendelse ved behandlingen af spørgsmålet om udlevering. Indbringelsen for retten af Justitsministeriets afgørelse af 29. juni 2012 om udlevering må sidestilles med de retsskridt, der er nævnt i retsplejelovens § 767, stk. 2, da der i denne sammenhæng gør sig de samme hensyn gældende ved varetægtsfængsling i udleveringssager som i straffesager i øvrigt. Grundlaget for Højesterets kendelse af 27. juni 2013 består fortsat og kan ikke forventes at ændre sig forud for udleveringssagens behandling i Højesteret, hvorfor der begæres varetægtsfængsling frem til endelig kendelse, subsidiært forlængelse i 4 uger.

K har vedrørende spørgsmålet om mundtlig forhandling og fremstilling af ham for Højesteret navnlig anført, at det er vigtigt, at han er til stede under retsmødet, så han kan høre, hvad der fremføres mod ham, og få mulighed for at ytre sig, og således at Højesteret selv kan danne sig et indtryk af ham. Han har ikke været fremstillet for højere ret end Retten i Roskilde mere end én gang, hvilket var i Østre Landsret den 7. december 2012.

Vedrørende spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling har K navnlig anført, at han bør løslades, og at retsplejelovens § 767, stk. 2, under alle omstændigheder ikke

finder anvendelse i sagen, hvorfor der i givet fald ikke bør ske fængsling frem til Højesterets kendelse vedrørende spørgsmålet om udlevering til Rwanda. Fængsling kan efter retsplejelovens § 767, stk. 2, forlænges indtil der er afsagt dom i sagen, når anklagemyndigheden har indleveret anklageskrift til retten. Da Højesteret ikke skal afsige dom om skyld i sagen, men alene kendelse om eventuel udlevering, er to af bestemmelsens centrale momenter ikke til stede, hvorfor der ikke er hjemmel til at forlænge varetægtsfængslingen frem til kendelsens afsigelse. K har i øvrigt anført, at han bør løslades, subsidiært at varetægtsfængsling udelukkende bør ske med henvisning til retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. Der foreligger næppe en afgørelse i sagen for november 2013, hvilket vil bringe den samlede varetægtsfængsling op på næsten 3 år. Der er tale om en særdeles lang varetægtsfængslingsperiode, som fortsat foregår under meget restriktive forhold, hvilket bør indgå med betydelig vægt i Højesterets vurdering.

Højesterets begrundelse og resultat

Udleveringslovens § 17, stk. 3, bestemmer, at de i retsplejelovens kapitel 70 om varetægtsfængsling omtalte retsmidler kan anvendes for at sikre en udleverings gennemførelse. Henvisningen til kapitel 70 indebærer, at blandt andet § 769, stk. 3, finder anvendelse i udleveringssager. Da § 769, stk. 3, ikke henviser til § 764, stk. 2, og § 767, stk. 1, 5. og 6. pkt., har en sigtet i en udleveringssag ikke krav på at være til stede, når der under appel af udvisningsspørgsmålet skal træffes afgørelse om varetægtsfængsling. Herefter, og da der ikke er grundlag for undtagelsesvis at bestemme, at spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling skal forhandles mundtligt med fremstilling af K, findes afgørelsen om fortsat varetægtsfængsling at skulle træffes på skriftligt grundlag på baggrund af de afgivne indlæg fra parterne.

Højesteret finder, at henvisningen i udleveringslovens § 17, stk. 3, til retsplejelovens kapitel 70 indebærer, at blandt andet § 769, stk. 3, jf. § 767, stk. 2, finder anvendelse med den virkning, at en appelinstant i en udleveringssag kan træffe bestemmelse om fortsat varetægtsfængsling, indtil der er afsagt kendelse om udleveringsspørgsmålet, når retsmøde til behandling af sagen er berammet, hvis betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i øvrigt er opfyldt. Udleveringssagen er berammet til mundtlig forhandling i Højesteret den 30. oktober 2013, og da de grunde, som førte til, at Højesteret den 27. juni 2013 bestemte, at

K fortsat skulle være varetægtsfængslet i medfør af udleveringslovens § 17, stk.

3, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 3, fortsat foreligger og vil foreligge, indtil der er afsagt kendelse om udleveringsspørgsmålet, tager Højesteret anklagemyndighedens begæring om fortsat varetægtsfængsling til følge som nedenfor bestemt, idet det bemærkes, at proportionalitetskravet i retsplejelovens § 762, stk. 3, ikke findes at være til hinder herfor.

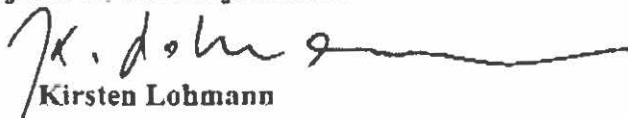
Thi bestemmes:

K skal forblive varetægtsfængslet, indtil Højesteret har afsagt kendelse vedrørende spørgsmålet om udlevering af K til strafforfølgning i Rwanda.

--0000--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 23. juli 2013.

Kirsten Lohmann

kontorfuldmægtig